

BLACK MAMBA, μυθιστόρημα του ΑΡΗ ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΥ, 403 σελίδες, εκδόσεις Ditione / KLIKBOOX

Σαν να επιστρέφεις στο σπίτι σου ύστερα από αιώνες

Όταν τελείωσα το μυθιστόρημα BLACK MAMBA, είχα μια έντονη αίσθηση επιστροφής σ' έναν χώρο οικείο ή σε μια γνώση οικεία, μα χαμένη, που με γαλήνευε. Κρατούσα το βιβλίο ακόμα στα χέρια μου και από τις τετρακόσιες συναρπαστικές σελίδες του, μια φράση κυριαρχούσε μέσα μου, που την είπε ένα από τα κεντρικά πρόσωπα του μυθιστορήματος, όταν κατάλαβε πως “το καλό στηρίζεται στο μέτρο και τη συμμετρία, που έχουν 'αναλογία', γιατί αυτή δίνει την ενότητα ανάμεσα στα μέρη...” Εκείνος ήταν ο “Μυημένος” που μέσα από το “μέτρο και την αναλογία” μπορούσε να κατανοήσει το μεγάλο μυστήριο που κρυβόταν πίσω από τα θαυμαστά του κόσμου. Και τώρα ένιωθε πως του είχαν αποκαλυφθεί τα μυστικά τους. Έμοιαζε με “τον ταξιδιώτη που γυρίζει στο σπίτι του, όχι μετά από χρόνια, αλλά από αιώνες”.

Αυτή η φράση με μαγνήτισε από τη στιγμή που τη διάβασα. Ο ταξιδιώτης που “γυρίζει στο σπίτι του, όχι ύστερα από χρόνια, αλλά από αιώνες”. Αν χαρακτήριζα το μυθιστόρημα με μια φράση, αυτή θα διάλεγα. Μαζί με άπειρες άλλες σίγουρα. Γιατί το μυθιστόρημα αυτό δεν είναι γραμμένο σε χρόνο επίπεδο, χρόνο παρόντα ή ιστορικό. Είναι γραμμένο κάθετα μέσα στη Μεγάλη Σοφία όπως την αποτύπωσαν οι μεγάλοι μύστες και οι απεσταλμένοι του Σμαράγδινου Φωτός από τα αρχέγονα χρόνια. Ένα μυθιστόρημα που, πιστεύω, θα συναρπάσει τον κάθε αναγνώστη, με όποιον τρόπο και από όποιο επίπεδο και αν επικοινωνήσει μαζί του.

Γιατί είναι και ένα μυθιστόρημα τελείως σύγχρονο. Γραμμένο με την τέχνη των γρήγορων κινηματογραφικών πλάνων που σου κόβουν την ανάσα. Και με μια δυνατή και ώριμη μυθιστορηματική γραφή, που ξέρει να κρατά τις “αναλογίες” ανάμεσα στην αρχαία σοφία, την καλά κρυμμένη πίσω από τα ορατά, και στον απειλητικό κόσμο του σήμερα. Κι ακόμα, να κρατά μια θαυμαστή ισορροπία του λόγου, έτσι που η γλώσσα να γίνεται γλαφυρή και ρέουσα σαν το νερό το καθαρό που κυλά σε ποτάμι πανάρχαιο, λόγος μυητικός και μυημένος μαζί που κυλά πάνω σε άσπρες λειασμένες πέτρες. Και με μια γρήγορη εναλλαγή των εικόνων, σαν τη γρήγορη μεταβαλλόμενη γραφή, που όλοτε γίνεται ποιητική και τρυφερή, άλλοτε σκληρή και βίαιη, δολοφονική, και άλλοτε σε ανεβάζει στην έκσταση μιας αβάσταχτης γνώσης, μιας μαγικής αποκάλυψης.

Το θέμα του μοιάζει απλό.

Δύο πρόσωπα, που είχαν ασχοληθεί με την αρχαιολογία, συναντιούνται στους Δελφούς με ένα κοινό όνειρο: Να γράψουν ένα βιβλίο για τα ιδιαίτερα εκείνα γεωγραφικά σημεία του πλανήτη που διαθέτουν μια μυστηριώδη ενέργεια. Μια ενέργεια που μοιάζει με εσωτερική έγερση ή δόνηση, με άνοιγμα του Νου προς τη γνώση ή προς τις απόκρυφες πηγές μιας αρχέγονης σοφίας. Γιατί και τα δύο άτομα, η Λένα και ο Πωλ, έχουν αισθανθεί την ενέργεια αυτή, την έχουν βιώσει με δέος.

Και αποφασίζουν να ενώσουν τις δυνάμεις τους να βρουν τα σημεία όπου αποκαλύπτεται αυτή η μυστηριώδης ενέργεια, για να βοηθήσουν ολόκληρη την ανθρωπότητα. Γιατί το άτομο, που θα δεχθεί την αποκάλυψη αυτή, αποκτά υπερφυσικές ικανότητες.

Και από τη στιγμή που φτάνουν στους Δελφούς, πιστεύοντας πως, ως κέντρο του κόσμου, είναι και

το πλέον ευαίσθητο σημείο αποκάλυψης αυτής της ενέργειας, η πλοκή του μυθιστορήματος εξελίσσεται με έναν μαγικό και συναρπαστικό τρόπο που σου κόβει την ανάσα.

Το ίδιο κιόλας βράδυ, και ύστερα από μια συμπλοκή με δύο φόνους, φτάνει ως δια μαγείας στα χέρια του Πωλ και της Λένας ο πάπυρος με τη γραφή του ίδιου του Ερμή του Τρισμεγίστου, ένα iερό κειμήλιο που πάνω του είναι γραμμένα όλα αυτά μυστικά που ζητούν μαζί με την ερμηνεία της σοφίας που κρύβουν. Και είναι αυτό το πανάρχαιο κειμήλιο που διάφοροι μυστικοί πράκτορες από όλον τον κόσμο προσπαθούν να εντοπίσουν.

Ωσπου ανακαλύπτουν πως το κειμήλιο αυτό βρίσκεται στα χέρια του Πωλ και της Λένας.

Και αρχίζει μια αμείλικτη πάλη ανάμεσα στο Καλό και στο Κακό. Ανάμεσα στο Φως της Γνώσης που κουβαλά πάνω του ο αρχαίος πάπυρος και στο Σκοτάδι του Κακού που διψά αίμα.

Ολόκληρο το μυθιστόρημα θα έλεγα πως, πέρα από τη συναρπαστική του πλοκή, είναι μια αμείλικτη πάλη ανάμεσα στο Καλό και στο Κακό, στο αιώνιο μίσος και στο επώδυνο θαύμα μιας αεί Φανέρωσης.

Η Λένα και ο Πωλ θα συνδεθούν με δυνατή και καθαρή ερωτική έλξη. Θα ζήσουν καταστάσεις υπέρτατης έκστασης, αλλά και φόβου καθώς, κυνηγημένοι από τους διεθνείς πράκτορες, μοιάζουν με πλάσματα εγκαταλειμμένα στο έλεος ενός ανέφικτου αλλά και μαγικού ονείρου. Τον Πωλ θα τον σκοτώσουν τελικά, αλλά δεν θα πεθάνει με την έννοια ενός φυσικού θανάτου, γιατί ο ίδιος όσο ζούσε είχε νικήσει τον θάνατο. Και η Λένα, που δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει τον θάνατο του αγαπημένου της, μοιάζει έρημη και χαμένη, όταν διαπιστώνει πως ο άνθρωπος που την σώζει κάθε φορά από τις παγίδες των πρακτόρων είναι ο βιολογικός της πατέρας. Και βρίσκει καταφύγιο κοντά του.

Από εκεί και πέρα αρχίζει μια εκπληκτική μύηση στη μεγάλη σοφία. Γιατί ο βιολογικός της πατέρας ήταν ένας από εκείνους τους αόρατους που με πάθος έψαχναν να βρουν τον πάπυρο με την αρχέγονη γνώση.

Όμως επειδή ο δρόμος της Μύησης δεν μπορεί να δοθεί με περιγραφές, θα παραθέσω κάποια μικρά αποσπάσματα από το θαυμάσιο αυτό μυθιστόρημα, που είναι ένα μυθιστόρημα ευφυίας και μεγάλης εσωτερικής γνώσης. Και να σκεφθεί κανείς πως είναι το πρώτο που γράφει ο Άρης Τερζόπουλος. Ο διευθυντής του ηλεκτρονικού περιοδικού KLIK magazine, σήμερα. Και με μια ιστορία μεγάλης επιτυχίας σε παλαιότερα περιοδικά όπως το αξεπέραστο “Η Γυναίκα” που άφησε τη δική του εποχή.

Προσωπικά, τούτη την ώρα, έχοντας διαβάσει το BLACK MAMBA, mamba είναι ένα μαύρο φίδι της Αφρικής, με σκληρό δηλητήριο, που, όμως, αν το εξημερώσεις, χορεύει εξαίσια στον ρυθμό της μουσικής σου, λοιπόν, έχοντας διαβάσει αυτό το παράξενο και εξαίσιο μυθιστόρημα, σκέφτηκα κάποια πράγματα πέρα από το μυθιστόρημα.

Με τον Άρη Τερζόπουλο με συνδέει μια ιστορία. Όταν είχε κυκλοφορήσει το μυθιστόρημά μου “Πήραν την Πόλη, πήραν την”, πριν από είκοσι χρόνια, μια μέρα δέχτηκα ένα τηλεφώνημα του, που ζητούσε να έρθει να με γνωρίσει. Ήθελε να δει, είπε, πώς ήμουν εγώ που μπόρεσα και έγραψα αυτό το βιβλίο. Το είχε πάρει, τότε, και είχε πάει στην πάλαι ποτέ Βασιλεύουσα να βρει, είπε, τα ίχνη από το έπος της Άλωσης. Σήμερα, έχοντας διαβάσει το βιβλίο του, λέω, να βρει τα ίχνη ή τη “δόνηση” των ιστορικών γεγονότων, την “ενέργεια” της ψυχής που έμεινε εκεί να αιωρείται σαν κραυγή σε έναν χρόνο βέβηλο.

Και το πρώτο που ζήτησε, όταν με γνώρισε, ήταν να μεταφράσει το μυθιστόρημα, αυτό των επτακοσίων σελίδων, και να το εκδώσει στην αγγλική γλώσσα, “για να μάθουν οι ξένοι την ιστορία μας και τις αξίες μας”, είχε ακριβώς πει.

Και το έκανε.

Σήμερα, ύστερα από το βιβλίο του που διάβασα, το BLACK MAMBA, σκέφτομαι πως, αυτό που μας επιτρέπεται να δημιουργήσουμε έχει μια δική του μοίρα. Και δεν μπορούμε να την κρίνουμε πριν ολοκληρωθεί στον χρόνο.

Και μπορώ να πω πια με σιγουριά πως, η αγάπη του Άρη Τερζόπουλου για το “Πήραν την Πόλη,

πήραν την”, είχε τις πηγές της μέσα του, στις δικές του μεταφυσικές αναζητήσεις. Σήμερα πιστεύω πως, όταν διάβαζε το βιβλίο, τότε, είχε βρει, στις σελίδες του, τους δρόμους της ψυχής που οδηγούν στην πανάρχαια σοφία, με όλες εκείνες τις προφητείες που επαληθεύτηκαν. Και όχι γιατί τους ήξερα εγώ τους δρόμους εκείνους της ψυχής. Άλλα γιατί η ίδια η ιστόρηση των γεγονότων ήταν μια “δόνηση” στο Αθέατο, μια “ενέργεια” της ψυχής σαν την “ενέργεια” των τόπων που έψαχναν να βρουν οι ήρωες του βιβλίου του.

Όμως επειδή, όπως είπα, ο δρόμος της Μύησης και του Αθέατου δεν μπορούν να δοθούν με περιγραφές, παραθέσω κάποια μικρά αποσπάσματα από το θαυμάσιο αυτό μυθιστόρημα:

“Γιατί η γνώση δεν ήταν για όλους. Γιατί όλοι ζούσαν σ' αυτόν τον κόσμο και στην ίδια εποχή, αλλά άλλοι κατάφεραν να μπουν μέσα στα άδυτα της μεγάλης παγκόσμιας διάνοιας, εκείνης που είχε δημιουργήσει τους κόσμους, αλλά άλλοι θα ζούσαν ακόμη τη ζωή τους με το μυαλό του ερπετού, προσκολλημένοι στα ένστικτά τους και στις ανάγκες της ύλης”.

Όταν ο ήρωας του μυθιστορήματος συνειδητοποίησε τις υπερφυσικές του ικανότητες:

“Άλλά όταν συνέβη επανειλημμένα, δεν μπορούσε πια να το αγνοήσει. Ο θυμός του σκότωνε. Η σκέψη του γεννούσε γεγονότα”, γράφει.

Και ο λόγος του αυτός μου φέρνει στη σκέψη έναν ανάλογο του Αναξαγόρα: “Τον μεν νουν κινούντα την δε ύλην γενομένην”. “Ο νους που κινεί και η ύλη που γίνεται”.

Από κείμενο του Yeats: (...) ότι τα όρια του νου μας μετατίθενται αέναα και ότι πολλά πνεύματα δύνανται να ρέουν το ένα μέσα στο άλλο, κατά κάποιο τρόπο, και να δημιουργούν ή να αποκαλύπτουν μία μοναδική νόηση, μία μοναδική ενέργεια”.

Ο συγγραφέας του μυθιστορήματος αφιερώνει πολλές σελίδες στη δύναμη των μαθηματικών. Κάποιοι έχουν το χάρισμα να επικοινωνούν με τα μαθηματικά, που είναι η γλώσσα του Θεού, όπως είπε ο Πυθαγόρας, γράφει. Και εξηγεί με θαυμάσιο μυθιστορηματικό τρόπο για το πώς λειτουργούν οι αριθμοί σαν οντότητες.

“(...) Όταν οι Μύστες, οι Οδηγοί από άλλους κόσμους, έφτιαχναν τη δική τους στρατιά από Μυημένους, εκείνους, που θα χρησιμοποιούσαν τον Λόγο για να φωτίσουν την Άβυσσο αυτής της μοίρας. Αιώνες πίσω πήγε η σκέψη του, πολλούς αιώνες, τότε που ο Μεγάλος Ιερός Τατ θα έγραφε πάνω στις Σμαραγδένιες Πλάκες τη δική του Διαθήκη, για τις γενιές που θα ακολουθούσαν. Και είδε (ο ήρωας του μυθιστορήματος) τον κόσμο με τα μάτια του Τατ. Εκείνου που θα αποκτούσε το όνομα Ερμής ο Τρισμέγιστος”.

(...) Ήταν όλα γραμμένα στη μορφή των συμβόλων. Αυτοί που θα γνώριζαν. Στο κοντινό και στο μακρινό μέλλον. Οι στρατιές των μυημένων που θα άφηνε, θα μπορούσαν μέσα από το μύθο να αναγνωρίσουν την αλήθεια”.

Ελάχιστα αποσπάσματα από τη μεγάλη αξία του βιβλίου BLACK MAMBA. Ένα μυθιστόρημα, που με την ευφυία και τη δεξιοτεχνία του συγγραφέα Αρη Τερζόπουλου, αλλά και με την τεράστια υποδομή της γνώσης και των γνώσεων, της Μεγάλης Σοφίας που κατέχει ο ίδιος, μας χάρισε αυτό το μαγικό οδοιπορικό της Μύησης στις πηγές της άλλης Αλήθειας της αθέατης, αυτής που μόνη σε κάνει κοινωνό του μεγάλου Μυστηρίου της ζωής και της ακύρωσης του θανάτου.

Μαρία Λαμπαδαρίδου Πόθου